

РЕШЕНИЕ

№ 2812

гр. София, 26.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 02.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1559** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. чл. 50, ал.1 Закона за марките и географските означения.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № 377/25.10.2012г. на заместник-председателя на Патентно ведомство, с което е отхвърлено като неоснователно искането на дружеството вх. № 70-00-668/21.01.2011г. за заличаване регистрацията на марка М. V. с регистров № 66466/18.08.2009г. В жалбата се твърди, че решението е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила и при противоречие на материално-правни разпоредби. Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, твърди, че възражението на ответната страна срещу искането за заличаване на марка не е подадено в законоустановения тримесечен срок. Изтъква, че въпреки това, срокът е удължен до произнасяне с решение на Патентното ведомство. Относно постановяването на решението при съществени нарушения на административно-производствените правила се излага довод, че решението е постановено след изтичане на шест месечния срок от събиране на информацията.

По отношение на твърдяните нарушения на материално-правни разпоредби, жалбоподателят оспорва извода на Патентно ведомство, че правото върху фирмата не е съществувало към момента на регистриране на процесната марка. Релевира се основание, че правото върху фирмата „Мол В.“ не се е погасило поради вливането на [фирма] в „М. Мол В. У. ЕАД, а при условията на вливане е осъществено универсално правопримемство. В резултат правото върху фирмата, като елемент от патримониума

на вливащия се търговец е преминало в собственост на приемащия търговец. В жалбата се твърди, че е ирелевантно обстоятелството в кой момент е извършено вливането. Изтъква се, че на основание чл. 26, ал. 5, т.4 от ЗМГО искане за заличаване на марка може да се подаде от търговец, който „смята, че неговата фирма се състои от или се съдържа в марката“.

Поради изложените съображения се моли за неговата отмяна, както и връщане на преписката за ново разглеждане на искането за заличаване на марка от Патентно ведомство.

Ответникът – Председателят на Патентно ведомство оспорва жалбата.

Заинтересованата страна „Л.“ А. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Съдът, след като се запозна с доводите и възраженията на страните и представените доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно и се установява от приложените справки и извлечения от публичните регистри, че на 05.05.2006г. с решение № 1 по ф. д. № 5265/2006г., на Софийски градски съд (СГС) е регистрирано дружество с фирма [фирма], чийто едноличен собственик на капитала е [фирма].

[фирма] е вписано в търговския регистър на 15.06.2008г.

На 17.08.2006г. от „Л.“ А. е заявена за регистрация атакуваната марка М. V.. Последната е регистрирана за услуги от класове 36, 37 и 42 на МКСУ на 18.08.2008г.

На 12.03.2009г. е вписано в търговския регистър вливане на [фирма] в едноличния собственик на капитала му [фирма].

Дружеството [фирма] е преименувано със старото име на влялото се в него дружество – [фирма], като вписването е извършено на 25.11.2010г.

Административното производство започва на 21.01.2011г., когато дружеството жалбоподател подава искане с вх. № 70-00-668 пред Патентно ведомство за заличаване на марка М. V. с регистров № 66466/18.08.2009г., собственост на „Л.“ А., [населено място], бил. „С.“ № 444.

След изтичане на нормативно определения срок от три месеца за подаване на възражение от страна на ответника, с молба вх. № 69-00-1172/03.05.2011г. „Л.“ А. моли да бъде удължен срокът за възражение. Патентно ведомство отговаря с писмо с изх. № С-66466/20.05.2011г., че удължаването на срока не е възможно предвид новата редакция на чл. 47 ЗМГО, в сила от 10.03. 2011г. Тази норма изрично посочва случаите, в които сроковете могат да бъдат продължени, като разпоредба на чл. 46, ал. 1 ЗМГО не е сред тях. Въпреки това Патентно ведомство указва на „Л.“ А., че при подаване на възражение и доказателства към него до произнасяне на ведомството с решение, те ще бъдат разгледани с цел изясняване на всички фактически обстоятелства по случая.

На 28.10.2011г. е постъпило в Патентно ведомство възражение с вх. № 70-00-668 от страна на „Л. А.“ срещу искането за заличаване на марка М. V. с регистров № 66466/18.08.2009г., с което се иска последното да бъде отхвърлено. Във възражението се твърди, че някои от елементите на фактическия състав на чл. 26, ал.3, т.6 от ЗМГО не са налице. Изтъква се, че при анализиране на представените доказателства и на данните от търговския регистър, на 12.03.2009г. регистрираното през 2006г. дружество [фирма] се е вляло в [фирма], с вливането дружеството е прекратило съществуването си и следователно е загубило правото на фирмено наименование. Твърди се, че промяната на името на [фирма] е направено след вливането – на 25.11.2010г. и с това приема, че към момента на подаване на искането

за заличаване на процесната марка – 21.01.2011г. молителят не е бил титуляр на право на фирма, което право да е възникнало преди датата на подаване на заявка за регистрация на атакуваната марка.

Поддържа се още, че не е установено фирмата [фирма] да е използвана от притежателя си в Б. във връзка със стоки и услуги, идентични или сходни на тези, за които е регистрирана марката М. V.. Услугите, за които е регистрирана марката М. V. са от клас 36 – застрахователна дейност, финансови сделки, парични сделки, сделки с недвижимо имущество, 37 – строителство, ремонт, монтажни услуги, 38 – телекомуникации, 39 – транспорт, опаковане и съхранение на стоки, организиране на пътувания, 40 – обработване на материали, 42 – научни и технологически услуги и свързани с тях изследователски и проектантски услуги, промишлени анализи и проучвания, проектиране и разработване на компютърен софтуер и хардуер, юридически услуги, 44 – медицинско обслужване, грижа за хигиената и красотата на хора и животни. Твърди се, че от доказателствата не се установява предоставянето на каквито и да било услуги от страна на [фирма], предвид обстоятелството, че до 17.08.2006г. цялата му дейност е била насочена към подготовка на строителство на собствена сграда. Твърди се, че предид факта, че [фирма], който е възложител на строежа, е и собственик на парцела, то строежът не го превръща в лице, извършващо строителни услуги, още по-малко такива в полза на трети лица. По отношение на договорите, сключени от молителя за кредит, техническа помощ и контрол и за револвиращ банков кредит, е видно, че [фирма] е дружество, получаващо, а не предоставящо услуги от клас 36 и 42 на МКСУ, т.е. услугата не се извършва от молителя в полза на трети лица. Прави се извод, че стоките и услугите са насочени единствено към задоволяване на собствените нужди на търговеца [фирма] и в този смисъл изобщо не е налице използване на фирмата по смисъла на чл. 26, ал. 3, т. 6 от ЗМГО.

[фирма] представя становище по възражението си в Патентно ведомство с вх. № 70-00-668/09.12.2011г. Молителят счита, че възражението е недопустимо, тъй като е подадено извън срока, предвиден в чл. 46, ал. 1 ЗМГО.

Твърди, че има правен интерес да иска заличаване, защото при условията на вливане е осъществено универсално правоприемство и правото върху фирма е преминало в собственост на приемащото дружество. В допълнение изтъква, че съгласно нормата на чл. 26, ал. 5, т. 4 от ЗМГО правен интерес на търговец за искане на заличаване съществува, когато той „смята, че неговата фирма се състои от или се съдържа в марката“. Твърди също, че е заинтересовано лице по смисъла на чл. 11, ал. 2 от ТЗ, която гласи, че при използване на чужда фирма заинтересованите лица могат да поискат прекратяване на по-нататъшното и ползване и обезщетение за вреди.

Оспорва твърдението, че фирменото наименование не е използвано за идентични или сходни стоки или услуги, понеже е осъществено строителството на обект, в който предстои да се извършва услугата „отдаване под наем“. Отбелязва, че дори само използването на фирменото наименование в търговските книжа и реклама може да се приеме като такова извършено във връзка с дадените стоки или услуги, без значение дали реално е започнал да ги предлага на трети лица или не. Като доказателство за използване на фирмата за сходни услуги е наемането на агенция за недвижими имоти, която да води преговори с бъдещи наематели на търговски площи в строящата се сграда.

Със заповед № 626/25.09.2012г. председателят на Патентно ведомство назначава

петчленен състав за разглеждане на искане за заличаване на регистрацията на атакуваната марка. Със заповедта се възлага на този състав да изготви становище за вземане на решение по искането.

След разглеждане и анализ на мотивите на искането за заличаване, възраженията на ответната страна, становището на молителя по възражението, както и на досиетата на марките и на събраните по преписката доказателства, съставът, назначен със заповед № 626/25.09.2012г. от председателя на Патентно ведомство приема за неоснователно искането за заличаване на регистрацията на марка с рег. № 66466 М. V., словна, с притежател „Л.“ А., [населено място] и предлага искането да бъде отхвърлено.

Със заповед № 689/22.10.2012г. председателят на Патентно ведомство нареждаа на заместник-председателя на Патентно ведомство З. Н. М.-В., да го замества за времето от 23.10.2012г. до 26.10.2012г., вкл. с всички произтичащи права и задължения.

На 25.10.2012г. е издадено обжалваното решение № 377 на заместник председателя на Патентно ведомство. С него се приема, че искането за заличаване на марка е неоснователно. Основният довод в подкрепа на този извод е, че молителят за заличаване на марка е придобил правото върху фирма [фирма] на дата, която е по-късна от датата на подаване на заявка за регистрация на процесната марка. Административния орган прави това заключение, като приема, че при вливането на [фирма] в [фирма] на 12.03.2009г. търговецът е заличен и правото върху фирмата се е погасило. Приема, че универсалното правоприемство при вливане не засяга правото върху фирменото наименование, защото дружеството се прекратява като правен субект, а оттам се прекратява и правото върху търговското му име. Отбелязва се, че приемащото дружество има право да запази фирменото наименование на вливащото се, но това изрично трябва да бъде посочено в договора за вливане. Твърди се, че такава клауза в договора за вливане липсва. Едва при промяната на фирменото наименование на 25.11.2010г. от [фирма] на [фирма] молителят е придобил правото върху фирма. Въз основа на тези фактически изводи патентно ведомство приема, че не е осъществена първата от предпоставките на чл. 26, ал. 3, т. 6 от ЗМГО, която изисква фирмата да е регистрирана и използвана на територията на П. Б. преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка – 17.08.2006г.

Прави се извод също, че дори да се приеме, че първоначалното търговско име на приемащото дружество – [фирма] се съдържа в атакуваната марка и се възприеме практиката на съда, според която терминът „съдържа“ означава част от фирмата да е включена в състава на марката, то отново датата на заявление за регистрация на марка с рег. № 66466 М. V. ще бъде по-ранна спрямо датата на регистрация на фирменото наименование, тъй като вписването в търговския регистър е извършено на 15.06.2008г.

В заключение се изтъква, че предвид липсата на основната предпоставка на чл. 26, ал.3, т. 6 от ЗМГО, а именно – фирмата да е регистрирана и използвана на територията на РБ преди датата на подаване на заявка за регистрация на марката, не е необходимо да се изследват останалите два елемента от фактическия състав на цитираната разпоредба. Въз основа на тези констатации Патентно ведомство приема решението, с която обявява неоснователността на искането за заличаване на марка с рег. № 66466 М. V..

Към преписката по настоящото дело е представено резюме за работата по проект М. of V. към 20.06.2006г. Приложени са и доказателства за сключени предварителни договори от юли 2006г. за наем на недвижими имоти в търговски и

развлекателен център „Мол В.“, [населено място] между [фирма] и представители на различни фирми, наемащи търговски обекти в сградата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган – заместник-председателя на Патентно ведомство, съобразно правомощията, предоставени му с изрична заповед на председателя на Патентно ведомство, в съответствие с чл. 46, ал 6 ЗМГО и чл. 4, ал. 2 от У. правилник на ведомството.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, като съдържа необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

Допуснати са нарушения на административно-производствените правила, но те не са съществени. Производството е започнало по искане с правно основание чл. 26, ал.3, т. 6 от ЗМГО от лице с правен интерес. Спазена е процедурата на чл. 46 ЗМГО, като единият екземпляр на искането е изпратен на притежателя на правото върху марката и му е предоставен тримесечен срок за възражения и за представяне на доказателства за използване на марката на територията на Република Б.. След молба за удължаване на срока, макар че административният орган е указал в обрано писмо, че това не е възможно предвид разпоредбата на чл.46 от ЗМГО, на практика срокът е удължен. Въз основа на това увеличаване на срока, възражението е постъпило 28.10.2011г. Възражението е изпратено на молителя, като му е предоставен едномесечен срок за становище. Преди произнасянето е изготвено становище от експерти на Патентно ведомство.

Актът е издаден в несъответствие с материалния закон.

Неправилни са изводите на административния орган, че не е реализиран първият елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл. 26, ал. 3, т. 6, а именно фирмата да е регистрирана и използвана на територията на Република Б. преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка.

В случая фирмата „Мол В.“ е вписана на 05.05.2006г., а заявката за регистрация е подадена на 18.08.2006г.

При вливането на търговци по смисъла на Търговския закон настъпва универсално правоприемство – от праводателя към правоприемника преминава пълният обем права, задължения и фактически отношения, т.е. цялото търговско предприятие на вливащото се дружество – чл. 262 ТЗ. Правото върху фирма „Мол В.“ е елемент от патримониума на вливащото се дружество и по силата на универсалното правоприемство е преминало в собственост на [фирма].

По смисъла на Търговския закон фирмата е наименованието, с което всеки търговец се индивидуализира в търговски оборот. Няма спор в теорията, че правото върху фирма е субективно право, което може да бъде защитавано и за нарушението на което се дължи обезщетение /чл.7 ТЗ/. Спорно е дали правото на фирма е имуществено или неимуществено, но в теорията няма спор, че то е прехвърлимо право и е част от патримониума на търговското дружество. Възприемано като право върху нематериално благо, правото на фирма има имуществена стойност, каквато имат и

марките, и промишленият дизайн, и патентите. Няма спор, че правата върху нематериални блага не са изключени от универсалното правоприемство. В теорията преобладават становищата, че търговските дружества нямат неоценими права. Всяко право, чийто субект е търговско дружество, може да бъде оценено, включително и правото върху фирма. Приема се също така, че фирмата следва съдбата на предприятието. Следователно, при универсалното правоприемство, което настъпва при вливането, правото върху фирмено наименование, като част от патримониума на вливащото се дружество, преминава в патримониума на поглъщащото дружество. Универсалното правоприемство настъпва автоматично, без да е необходимо да се сключват отделни прехвърлителни сделки за отделните права и задължения или изрично да бъдат давани съгласия. Поглъщащото търговско дружество встъпва в правното положение на влялото се търговско дружество и придобива неговите права и задължения със същото съдържание, каквото те са имали до вливането.

Действително, основен принцип в правото е, че правата с оглед личността не се наследяват, а се погасяват, когато титулярът им престане да съществува. Има съществена разлика обаче между наследяването при физическите лица и универсалното правоприемство при вливането. Целта на универсалното правоприемство при вливането е да запази стопанското единство на търговското предприятие, за да може търговската дейност безпрепятствено да продължи да се осъществява. Единството на предприятието зависи от обективни фактори, а именно от стопанската дейност. Поради това в търговското предприятие няма права и правоотношения, свързани с личността на търговското дружество. Отношенията с оглед личността се свързват с личните качества и способности на едно физическо лице. Юридическите лица, като изкуствени правни субекти, които нямат биологическо съществуване, нямат права или задължения, свързани с тяхната личност. Липсва критерий за определяне на отношенията на едно търговско дружество като отношения с оглед на неговата личност / К.П., Влияние на сливането и вливането на търговските дружества върху съществуващи правоотношения, Пазар и право, 1998/.

Дори и да се приеме, че има забрана за прехвърляне на правото върху фирмено наименование отделно от търговското предприятие, то това не означава, че правото върху фирмено наименование ще се погаси при вливането. Посоченото задължение на титуляра на наименованието да не прехвърля отделно търговската фирма също преминава върху поглъщащото предприятие / Г. Г., Вливане и сливане на търговски дружества, Ф., 2001/.

Следователно, жалбоподателят, като универсален правоприемник на влялото се в него дружество [фирма], е титуляр на правото върху фирменото наименование на това дружество и има право да ангажира действия в негова защита. Правото върху това фирмено наименование е възникнало преди подаване на заявката за регистрация на марката, не се е погасявало и съществува и към момента, още повече че марката като словосъчетание присъства и във фирменото наименование на жалбоподателя.

В съдебно заседание на 02.04.2013г. страните изрично са заявили, че марката е идентична с фирменото наименование на жалбоподателя, както и че процесната марка в момента се състои от фирмата на [фирма] и [фирма]. Идентичността на марката и фирменото наименование е въпрос на

фактическа преценка, но тя следва да бъде извършена от административния орган. Сходството или идентичността на стоки или услуги също се изследват в административното производство по заличаване на марката. Предвид обстоятелството, че административният орган не се е произнесъл относно наличието на другите два елемента от фактическия състав на чл. 26, ал. 3, т. 6 ЗМГО – дали е налице марка, която се състои или съдържа фирмата на друго лице и дали фирмата е използвана във връзка с идентични или сходни стоки или услуги, на основание чл. 173, ал. 2 АПК съдът следва да върне на административния орган преписката със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт са допуснати нарушения на материалния закон. Жалбата, като основателна, следва да бъде уважена.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК административният орган следва да заплати на жалбоподателя направените по делото съдебни разноски – 50 лв държавна такса и 4693.99 адвокатско възнаграждение.

Воден от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 377/25.10.2012г. на заместник-председателя на Патентно ведомство, [населено място], [улица], №52Б, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 1.

ВРЪЩА преписката на Председателя на Патентно ведомство за произнасяне, при спазване дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Патентно ведомство да заплати на жалбоподателя [фирма] съдебни разноски в размер на 4743.99 лв.

Решението е постановено при участието на заинтересованата страна „Л.“ А.. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: